

Sonja Uiterwijk in het Slangenbosje in Soestdijk, dat wat haar betreft een beschermd dorpsgezicht moet worden.

© Nico Brons

Slangenbosje: zuurstof in de oprukkende verstening van Soestdijk

OP HET TWEEDE GEZICHT

Fotograaf Nico Brons en verslaggever Wichard Maassen nemen wekelijks een kijkje achter het nieuws. Vandaag: groene oase in Soestdijk.

Met snelle pasjes beent Sonja Uiterwijk over het smalle pad. Zelfs geblinddoekt zou de 78-jarige Soestse nog niet verdwalen in het Slangenbosje, waar ze bijna dagelijks een rondje loopt. Onderweg strooit ze rijkelijk met feiten en weetjes over deze groene oase in de wijk Soestdijk, die haar leven letterlijk kleur geeft. „Zie je die bergen riet? Het is de bedoeling dat slangen daar hun eieren gaan leggen.”

Anders dan de naam suggereert, komen er, uitgezonderd de schuwe, onschuldige ringslang, geen kruipende reptielen meer voor. De hoop bestaat dat andere soorten uit de polder er via een buis onder de Noorderweg mettertijd weer zullen nestelen.

Het sprookjesachtige Slangenbosje is uniek, vindt een werkgroep van omwonenden onder leiding van Sonja. Bij de gemeente dienden ze onlangs een burgerinitiatief in om het vijf hectare grote natuurgebiedje te bestempelen tot beschermd dorpsgezicht.

Verstening

Ofschoon een besluit daarover nog wel even op zich laat wachten, is er sindsdien zóveel op Sonja af gekomen, dat ze door de bomen het bos niet meer ziet. Het liefst blijft de voormalige tekenlerares van het Griffland College buiten beeld, reden waarom ze niet herkenbaar op de foto wil. Over het Slangenbosje prátén, doet ze daarentegen met liefde.

Ze voelt een diepe verbondenheid met de natuur en stelt alles in het werk om te voorkomen dat in de toekomst nóg meer wordt geknabbeld aan wat twee eeuwen geleden werd aanlegd als een landgoed in Engelse landschapsstijl. „De bouw van een torenflat is gelukkig niet doorgedaan, maar er zijn wel bungalows gekomen en parkeerplaatsen. De verstening van de omgeving neemt toe. De Albert Heijn om de hoek is twee keer zo groot geworden, het winkelplein is helemaal bestraat. Het Slangenbosje zorgt voor de broodnodige zuurstof.”

Het Slangenbosje zorgt voor zuurstof in versteende omgeving

Al betogend, blijft een van haar Nordic Walking-stokken ergens achter haken. „Hé, dat is gevaarlijk.” Ze bukt en trekt met grote kracht een boomwortel uit de grond. Gemeentemedewerkers verrichten het zware werk, de kap van bomen bijvoorbeeld en het uitbaggeren van de vijver. De werkgroep verwijdert onder meer exoten, zoals het haast niet uit te roeien Japans groot hoefblad rondom het moerasgebied.

Door het hoge vochtgehalte in het Slangenbosje, te danken aan het kwelwater van de Soester Eng, reikende elzen - de ‘autotochtonen’ onder de vegetatie - nergens zo hoog als hier. Tegelijk zijn ze kwetsbaar vanwege hun geringe diepgang. Dat bleek wel tijdens de laatste grote storm, van januari 2018, toen heel wat elzen sneuvelden.

Blij wordt Sonja van de heropgeleefde koningsvarens, met hun fijn gezaagde bladranden. „We waren bang dat die het door de droogte van afgelopen jaar niet

zouden redden. En moet je nu eens zien!” Door het stelselmatig verwijderen van braamstruweel doen varens het er sowieso goed.

Minder vrolijkstemmend is de rommel die de schooljeugd achterlaat bij de met graffiti bekladde brug over de vijver. „Op een keer wilde ik iets uit het water harken en gleed ik er zó in.”

Ach, er staat zoveel moois tegenover. Neem de twee kastanjes met bloederziekte, die tóch weer bloeien. „Ze geven niet op. Dit is een eigenzinnig bosje en daar houd ik van.”

Dat stelletjes er vanwege de dichte begroeiing graag de liefde bedrijven, neemt ze op de koop toe.